

หนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ: กรณีศึกษาในกลุ่มประเทศอเมริกาใต้

Public Debt and Economic Growth: Case of South American Nations

ชิตตะวัน ชนะกุล

Chittawan Chanagul

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Faculty of Economics, Kasetsart University

E-mail: fecocwc@ku.ac.th

Received April 8, 2023; Revised April 20, 2023; Accepted May 14, 2023

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศอเมริกาใต้ระหว่างปี ค.ศ. 2000–2019 เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษา ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบพาแนล (Panel Analysis) ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ส่งผลทางบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ จำนวนปีในการเข้าศึกษาเฉลี่ย การลงทุน และการเปิดประเทศ ในขณะที่หนี้สาธารณะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สำหรับดัชนีคอร์รัปชันมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจจะเพิ่มขึ้นเมื่อประเทศมีการคอร์รัปชันต่ำ

คำสำคัญ: หนี้สาธารณะ; การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ; การคอร์รัปชัน

Abstract

This paper aimed to study the relationship between public debt and economic growth in South American nations. To achieve the objective, a panel analysis was adopted. The results drawn from this study suggested that mean years of schooling as well as trade openness and investment have a positive impact on growth rates, whereas public debt is negatively related to economic growth. Not surprisingly, the corruption perception index has a positive relationship with

growth. In other words, when a nation has a low prevalence of corruption, economic growth increases.

Keywords: Pubic Debt; Economic Growth; Corruptions

บทนำ

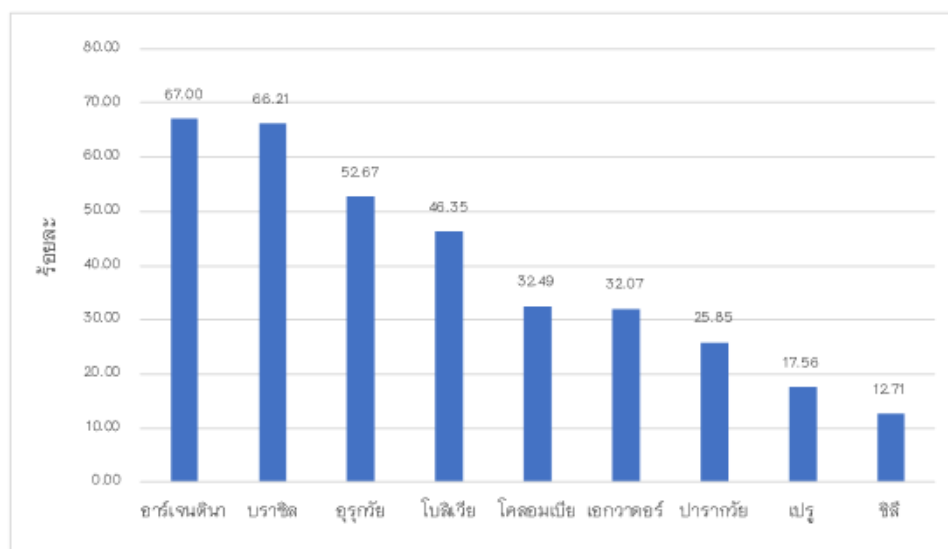
หน้าที่ของรัฐบาลในระบบเศรษฐกิจประกอบด้วยสามประการสำคัญ ได้แก่ การจัดสรรทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพ การกระจายรายได้และความมั่งคั่งของสังคม และการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ นโยบายทางการคลังที่รัฐบาลสามารถนำมาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหน้าที่ของรัฐบาลทั้งสามประการ ได้แก่ มาตรการด้านรายจ่ายและมาตรการด้านรายรับ หรือก็คือ การใช้จ่ายของรัฐบาล ภาษี และการบริหารหนี้สาธารณะ

หนี้สาธารณะคือหนี้ที่รัฐบาลมีภาระผูกพันต้องชำระ เป็นภาระของงบประมาณรายจ่ายของรัฐ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการจัดสรรงบประมาณเพื่อใช้จ่ายในด้านอื่นๆ และมีผลต่อประชาชนด้วย หนี้สาธารณะมีความเกี่ยวข้องกับดุลงบประมาณ โดยการขาดดุล (เกินดุล) งบประมาณ คือสถานการณ์ทางการคลังที่มีความไม่สมดุลระหว่างงบประมาณที่รัฐตั้งไว้เพื่อใช้จ่ายและรายได้ของรัฐ การพิจารณาว่างบประมาณประจำปีสมดุล ขาดดุล หรือว่าเกินดุล สามารถพิจารณาได้จากรายได้กับรายจ่ายของรัฐ หากรายได้เท่ากับงบประมาณรายจ่าย แสดงว่าการจัดหางบประมาณในปีดังกล่าวเป็นงบประมาณแบบสมดุล หากรายได้น้อยกว่างบประมาณรายจ่าย แสดงว่างบประมาณในปีดังกล่าวจะเป็นงบประมาณแบบขาดดุล และหากรายได้มากกว่างบประมาณรายจ่าย แสดงว่างบประมาณในปีดังกล่าวจะเป็นงบประมาณแบบเกินดุล การขาดดุลงบประมาณส่งผลให้หนี้สาธารณะของประเทศเพิ่มสูงขึ้น

ผลทางเศรษฐศาสตร์ของการขาดดุลงบประมาณที่มีต่อระบบเศรษฐกิจ สามารถพิจารณาผลกระทบต่ออัตราดอกเบี้ย การออมของประเทศและการลงทุน ซึ่งผลต่างๆ เหล่านี้ ขึ้นอยู่กับผลกระทบของการขาดดุลงบประมาณที่มีต่ออุปสงค์และอุปทานของเงินกู้ยืม (Loanable Funds) ในตลาดสินเชื่อ (การกู้ยืม) นอกจากนี้ การขาดดุลงบประมาณยังส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของหนี้สาธารณะ ซึ่งก็หมายถึงการเพิ่มขึ้นของต้นทุนดอกเบี้ยที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งรัฐบาลจะต้องรับผิดชอบ กล่าวคือในแต่ละปีรายได้จากภาษีที่จัดเก็บได้จะต้องถูกนำไปใช้ในการจ่ายดอกเบี้ยของหนี้สาธารณะ แทนที่จะสามารถนำไปใช้ในโครงการใช้จ่ายต่างๆ ของรัฐเพื่อเป็นสวัสดิการแก่ประชาชน สำหรับในกรณีประเทศสหรัฐอเมริกา การจ่ายดอกเบี้ยสุทธิสำหรับหนี้สาธารณะโดยรัฐบาลเพิ่มจากร้อยละ 6 ของการใช้จ่ายทั้งหมดในปี ค.ศ. 1959 เป็นร้อยละ 15 ในปี ค.ศ. 1999 การเพิ่มขึ้นของการขาดดุลงบประมาณในปี ค.ศ. 2009 ทำให้ต้นทุนทางด้านดอกเบี้ยสำหรับจ่ายคืนหนี้สาธารณะเหล่านี้ อยู่ที่ประมาณร้อยละ 13 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดในปี ค.ศ. 2019

จากการตรวจวรรณกรรมพบว่า ยังคงมีความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับผลของระดับหนี้สาธารณะต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ¹ ในเชิงทฤษฎีดั้งเดิมซึ่งใช้วิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐศาสตร์ของการขาดดุลงบประมาณคาดการณ์ว่าเมื่อกำหนดให้สิ่งอื่นๆ คงที่ การขาดดุลงบประมาณจะทำให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลต่อเนื่องไปยังการลงทุนของภาคเอกชนที่ลดลง ซึ่งก็หมายถึงผลกระทบทางลบต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ (Hyman, 2010) ในขณะที่ Ricardian Equivalent ได้มีแนวคิดไปในทิศทางดังกล่าว

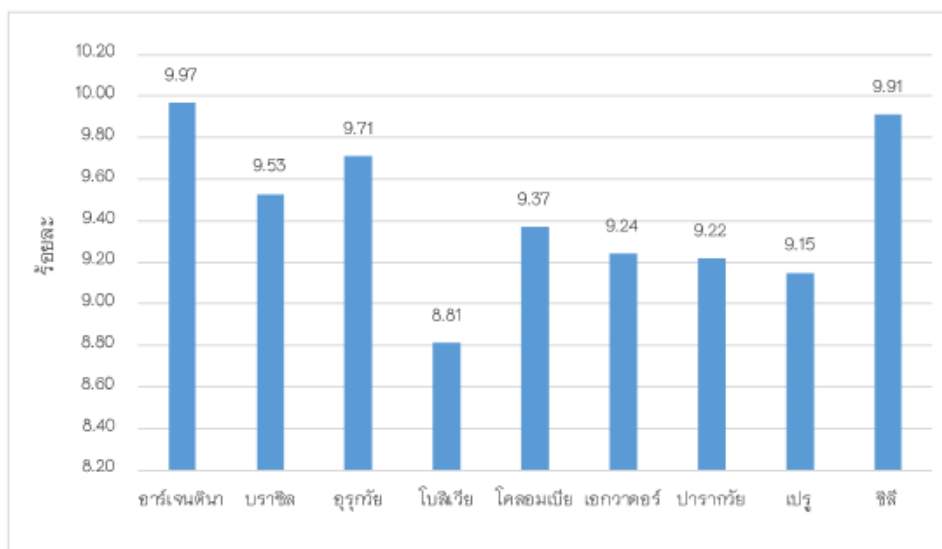
ในประเด็นดังกล่าว Pattillo et al. (2003) อธิบายว่า การมีสถาบันที่ควบคุมการใช้จ่ายสาธารณะที่ดีในประเทศเป็นหัวใจสำคัญในการก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เพราะการใช้จ่ายรัฐบาลที่เป็นการใช้จ่ายเพื่อการลงทุน อาทิ การสร้างโครงสร้างพื้นฐาน การวิจัย การศึกษา จะส่งผลทางบวกต่อเศรษฐกิจประเทศ เนื่องจากทำให้ประเทศมีศักยภาพในการชำระหนี้ตามเวลาที่เหมาะสม เมื่อพิจารณาบริบทกลุ่มประเทศอเมริกาใต้ เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตย ในลักษณะที่ฝ่ายการเมืองมักมีอำนาจแทรกแซงการบริหารจัดการด้านเศรษฐกิจ ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวมักต่ำกว่าในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้วที่มีสถาบันในการกำหนดกรอบการบริหารเศรษฐกิจ หรือแม้แต่การก่อหนี้สาธารณะที่ดีกว่าโดยเปรียบเทียบ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้อำนาจของกลุ่มประเทศดังกล่าว

ภาพที่ 1 สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศในกลุ่มภูมิภาคอเมริกาใต้เฉลี่ยระหว่างปี ค.ศ.2000–2018
ที่มา: The International Monetary Fund (2020)

¹ รายละเอียดศึกษาในส่วนการทบทวนวรรณกรรม

นอกจากนี้ จากภาพที่ 1 เมื่อพิจารณาข้อมูลหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเฉลี่ยระหว่างปี ค.ศ.2000–2018 ของประเทศในภูมิภาคอเมริกาใต้พบว่า ประเทศอาร์เจนตินา บราซิล และอุรุกวัย มีระดับหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเฉลี่ยสูงที่สุดสามลำดับแรก และเมื่อพิจารณาการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ยระหว่างปี ค.ศ.2000–2018 ในภาพที่ 2 ก็พบว่า ทั้งสามประเทศมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ยที่สูงกว่าประเทศอื่นในภูมิภาคโดยเปรียบเทียบเช่นกัน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวค่อนข้างขัดแย้งกับงานวิจัยที่ผ่านมาซึ่งพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมักไม่ได้เป็นไปในทิศทางบวก หากทว่าเป็นผลทางลบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ อาทิ Schclarek and Ramon–Ballester (2005), Akram (2013), Presbitero (2012), และ ชิตตะวัน ชนะกุล (2020) นอกจากนี้ Megersa and Cassimon (2015) อธิบายว่า หนี้สาธารณะจะมีผลทางบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในกรณีที่ประเทศดังกล่าวมีสถาบันการจัดการด้านสาธารณะที่ดี ในขณะที่มีผลทางลบกรณีที่ประเทศมีการบริหารจัดการด้านสาธารณะที่ไม่ดี ในประเด็นดังกล่าว Calderón and Fuentes (2013) ได้มีการศึกษาข้อมูลของกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา โดยใช้ตัวแปรหนี้สาธารณะและตัวแปรกำหนดคุณภาพสถาบันด้านธรรมาภิบาล (Governance)² พบว่า สถาบันที่มีคุณภาพทำให้ผลเชิงลบที่หนี้สาธารณะมีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดลง อย่างไรก็ตามดังกล่าวยังไม่มีการรวมดัชนีชี้วัดการคอร์รัปชัน ที่เป็นปัจจัยสำคัญขัดขวางการใช้จ่ายสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ

ภาพที่ 2 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในภูมิภาคอเมริกาใต้
เฉลี่ยระหว่างปี ค.ศ. 2000 – 2018
ที่มา: World Bank (2020)

² Calderón, C., & Fuentes, J. R. (2013) ใช้ตัวแปรความเสี่ยงทางการเมือง (Political risk) ซึ่งเผยแพร่ใน International Country Risk Guides (ICRG) โดย Political Risk Services (PRS) Group

จากความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น บทความนี้จึงนำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยใช้ข้อมูลกลุ่มประเทศอเมริกาใต้ที่มีประชากรมากกว่าหนึ่งล้านคน ได้แก่ ประเทศอาร์เจนตินา โบลิเวีย บราซิล ชิลี โคลอมเบีย เอกวาดอร์ ปารากวัย เปรู และ อุรุกวัย และมีการควบคุมตัวแปรด้านสถาบัน ได้แก่ ระดับคอร์รัปชันซึ่งน่าจะมีผลต่อประสิทธิภาพของการใช้จ่ายภาครัฐ ซึ่งการใช้ข้อมูลของกลุ่มประเทศนี้จะนำมาซึ่งข้อสรุปสำหรับการวางนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสมถูกต้องต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและหนี้สาธารณะกลุ่มประเทศอเมริกาใต้

การทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีแบบดั้งเดิมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งใช้วิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐศาสตร์ของการขาดดุลงบประมาณคาดการณ์ว่า เมื่อกำหนดให้สิ่งอื่นๆ คงที่ การขาดดุลงบประมาณจะทำให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลต่อเนื่องไปยังการลงทุนของภาคเอกชนที่ลดลง ซึ่งก็หมายถึงผลกระทบทางลบต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ (Hyman, 2010)

อย่างไรก็ดี ยังมีข้อถกเถียงเกี่ยวกับแนวคิดดังกล่าว นักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก เช่น เดวิด ริคาร์โด เชื่อว่าการกู้ยืมเพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณ จะทำให้ปริมาณการออมในประเทศเพิ่มขึ้น เนื่องจากผู้เสียภาษีในปัจจุบันมองว่า การกู้ยืมเงินของรัฐบาลดังกล่าว ทำให้รัฐบาลต้องเก็บภาษีเพิ่มขึ้นในอนาคตเพื่อจ่ายคืนเงินต้นและดอกเบี้ย เพื่อเตรียมการรับมือกับภาระภาษีที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคต ประชาชนเหล่านี้จึงทำการออมเพิ่มขึ้น โดยริคาร์โด เชื่อว่าประชาชนจะออมในสัดส่วนเดียวกับการกู้ยืมเพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณที่เกิดขึ้น โดยครัวเรือนจะลดการบริโภคเพื่อที่จะสามารถออมได้เพิ่มขึ้น หากทฤษฎีดังกล่าวถูกต้อง ก็หมายความว่า การกู้ยืมของรัฐบาลที่เพิ่มขึ้นจะเท่ากับการลดลงของการบริโภค ดังนั้น การใช้จ่ายรวมของประเทศ รวมถึงอัตราดอกเบี้ยจะมีค่าคงที่ รวมถึงไม่ทำให้การลงทุนเอกชนลดลงเช่นในกรณีแรก ดังนั้น จึงไม่มีผลทางลบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริง ปริมาณการออมที่เพิ่มขึ้นไม่ได้มีขนาดเท่ากับการเพิ่มขึ้นของการกู้ยืม ซึ่งบ่งชี้ว่า การกู้ยืมเพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณส่งผลให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มสูงขึ้น (Hyman, 2010)

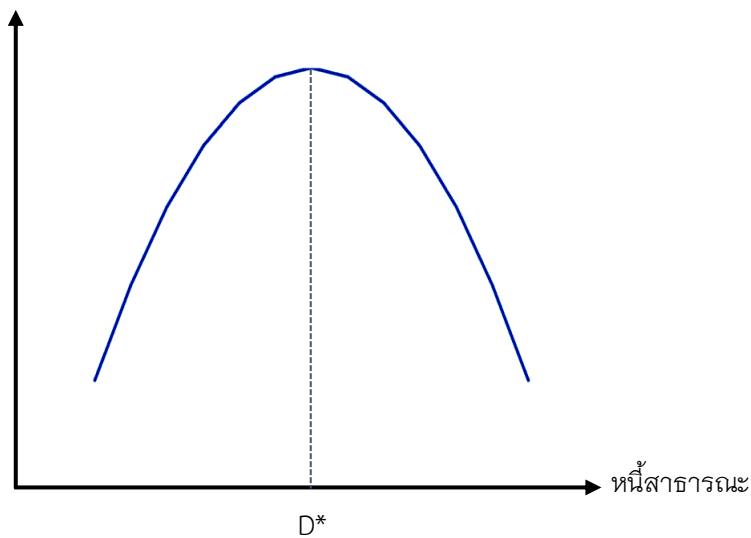
กล่าวโดยสรุป การขาดดุลงบประมาณส่งผลให้อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงเพิ่มขึ้น ส่งผลให้การออมรวมถึงการลงทุนของประเทศลดลง ส่งผลต่อเนื่องให้เกิดการชะงักของการสะสมทุนและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีนัยสำคัญว่าอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในอนาคตจะลดต่ำลง

ซึ่งหมายถึงผู้เสียภาษีในอนาคตจะมีรายได้ในอนาคตที่น้อยลง นอกจากนี้ คนรุ่นอนาคตเหล่านี้จะต้องถูกเก็บภาษีในอัตราที่สูง เพื่อที่จะนำมาจ่ายคืนการกู้ยืมเงินเพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณที่เกิดขึ้นในอดีต กล่าวคือ การขาดดุลงบประมาณทำให้ภาระความรับผิดชอบในการหาเงินมาใช้จ่ายในโครงการต่างๆ ของรัฐ ถ้าย้อนจากคนรุ่นปัจจุบันไปยังคนรุ่นอนาคต

อย่างไรก็ดี หากเป็นไปตามสมมติฐานริคาร์เดียน คนรุ่นปัจจุบันอาจคำนึงถึงผลกระทบจากการขาดดุลงบประมาณ ในเรื่องภาษีในอนาคตที่จะถูกเก็บเพิ่มขึ้น จึงมีการออมเพิ่มขึ้น หรือหากการขาดดุลงบประมาณถูกนำไปใช้ในโครงการที่เป็นการลงทุนแทนโครงการใช้จ่ายที่เป็นไปเพื่อการบริโภค ก็จะทำให้คนรุ่นอนาคตได้รับประโยชน์ ในกรณีนี้แม้จะเกิดการลดลงของการลงทุนของเอกชนดังที่วิเคราะห์ผ่านมาแล้ว แต่อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอาจไม่ลดต่ำลง หากการลงทุนของภาครัฐดังกล่าวมีประสิทธิภาพไม่น้อยไปกว่าการลงทุนของภาคเอกชนที่หายไป กล่าวโดยเฉพาะ Aschauer (1989a and 1989b) ระบุว่าค่าใช้จ่ายของรัฐบาลมีผลกระทบเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจผ่านการลงทุนภาคเอกชน เฉพาะกรณีที่การใช้จ่ายของรัฐบาลดังกล่าวเป็นการใช้จ่ายเพื่อการลงทุนสาธารณะ เช่น การวิจัย การสร้างถนน การสร้างขนส่งโครงสร้างพื้นฐาน และโครงการด้านพลังงาน

นอกจากนี้ Pattillo et al. (2003), Adam and Bevan (2005), and Dogan and Bilgil (2014) ได้สนับสนุนแนวคิดความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นเส้นตรงเป็นลักษณะ U-Shaped แบบคว่ำระหว่างหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ตามภาพที่ 3 หมายความว่า จากการมีสถาบันที่ควบคุมการใช้จ่ายสาธารณะที่ดีในประเทศ หนี้สาธารณะเพื่อการใช้จ่ายของภาครัฐในระยะเริ่มแรกมักส่งผลดีต่อเศรษฐกิจ เนื่องจากสามารถเพิ่มอุปสงค์มวลรวมได้ จากการใช้จ่ายของเอกชนที่มีความสามารถในการบริโภคเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อหนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นถึงระดับหนึ่ง เช่น ณ D^* การเพิ่มขึ้นของหนี้สาธารณะต่อไปส่งผลกระทบทางลบต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ จากแนวคิดเกี่ยวกับ Debt Overhang ซึ่งหมายถึง การที่ประเทศมีภาระหนี้ที่สูงมากจนไม่สามารถนำเงินที่กู้มาใช้จ่ายด้านการลงทุนต่างๆ อีกต่อไป เป็นการอธิบายความสัมพันธ์เชิงลบที่เห็นได้ในการขยายตัวของหนี้ในระดับหนี้ที่สูงขึ้น

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

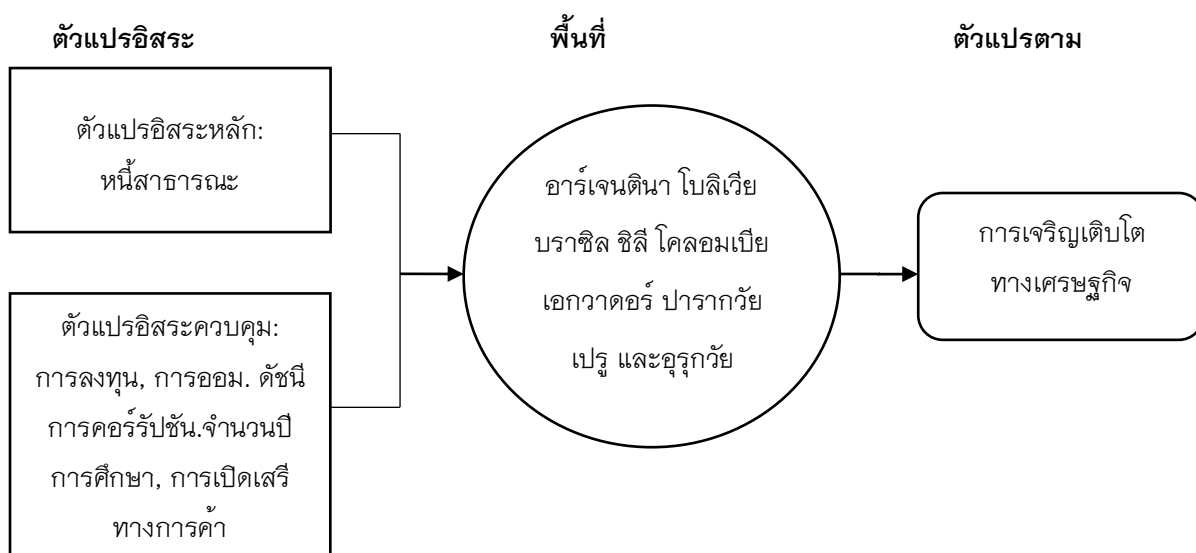
ภาพที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
ในลักษณะ U-Shape แบบคว่ำ
ที่มา: Megersa and Cassimon (2015)

ในประเด็นดังกล่าว Calderón and Fuentes (2013) ได้มีการศึกษาข้อมูลของกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา โดยใช้ตัวแปรหนี้สาธารณะและตัวแปรกำหนดคุณภาพสถาบันด้านธรรมาภิบาล (Governance)³ พบว่า สถาบันที่มีคุณภาพทำให้ผลเชิงลบที่หนี้สาธารณะมีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจลดลง อย่างไรก็ตามดังกล่าวยังไม่มีการรวมดัชนีชี้วัดการคอร์รัปชัน ที่เป็นปัจจัยด้านสถาบันที่สำคัญขัดขวางการใช้จ่ายสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาครั้งนี้จึงนำตัวแปรด้านการคอร์รัปชันเป็นตัวแปรควบคุมในการศึกษา

³Calderón, C., & Fuentes, J. R. (2013) ใช้ตัวแปรความเสี่ยงทางการเมือง (Political risk) ซึ่งเผยแพร่ใน International Country Risk Guides (ICRG) โดย Political Risk Services (PRS) Group

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามทฤษฎีของความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพที่ 4 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาหนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีวิธีการดำเนินการศึกษา จำแนกเป็นสองส่วนสำคัญ ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) รายปี ของประเทศในกลุ่มอเมริกาใต้ ระหว่างปี ค.ศ.2000–2019 โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อหัวเป็นตัวแปรตาม ในขณะที่ตัวแปรอิสระได้แก่ สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากร สัดส่วนการลงทุนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ สัดส่วนการออมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ดัชนีการเปิดประเทศ ซึ่งข้อมูลตัวแปรเกี่ยวกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนำมาจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ในขณะที่ข้อมูลตัวดัชนีการเปิดเสรีทางการค้าระหว่างประเทศนำมาจากธนาคารโลก และข้อมูลจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากร นำมาจากโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ สำหรับตัวแปรอิสระอื่นๆ นำมาจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ รายละเอียดและแหล่งที่มาของข้อมูลแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปร	สัญลักษณ์ที่ใช้	แหล่งที่มา
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อหัว	GDP	ธนาคารโลก
สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ	DEBT	
สัดส่วนการลงทุนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ	INVEST	กองทุนการเงินระหว่างประเทศ
สัดส่วนการออมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ	SAVING	
จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากร	SCHOOL	โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ
ดัชนีการคอร์รัปชัน	COR	องค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ
ดัชนีการเปิดเสรีทางการค้าระหว่างประเทศ	TRADE	ธนาคารโลก

ที่มา: จากการรวบรวมของผู้วิจัย

หมายเหตุ: ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นการ Take Natural Log

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีพาแนล (Panel Analysis) โดยจะเริ่มต้นจากการนำข้อมูลอนุกรมเวลามาทดสอบความนิ่งของข้อมูลด้วยวิธี Panel Unit Root Test ด้วยวิธี LLC Test โดย Levin et al. (2002) เพื่อทดสอบความมีเสถียรภาพของตัวแปร จากนั้นทำการประมาณแบบจำลองการวิเคราะห์ถดถอย Panel Data 2 วิธี คือ Fixed Effects Model (FEM) และ Random Effects Model (REM) โดยทำการเลือกเอาผลการประมาณการจากวิธีที่เหมาะสมว่าแบบจำลองใดเป็นแบบจำลองที่ให้การประมาณการที่ดีที่สุดขึ้น ด้วยวิธีการทดสอบ Hausman Test เพื่อเลือกผลการประมาณการเหมาะสมมาใช้ในการวิเคราะห์ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีรายละเอียดดังนี้

$$GDP_{it} = \beta_0 + \beta_1 COR_{it} + \beta_2 DEBT_{it} + \beta_3 INVEST_{it} + \beta_4 SAVING_{it} + \beta_5 SCHOOL_{it} + \beta_6 TRADE_{it} + \varepsilon$$

กล่าวคือ ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีตัวแปรตาม (Dependent Variable: Y) คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อหัว (GDP) สำหรับตัวแปรอิสระหลัก (Independent Variables of Interest) คือ สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (DEBT) และการคอร์รัปชัน ซึ่งในทางทฤษฎีพบว่าหนี้สาธารณะมีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในทางบวก ในกรณีประเทศที่มีสถาบัน (institution) ที่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายของรัฐบาลที่ดี สำหรับตัวแปรอิสระอื่นๆ (control Variables) ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีทฤษฎียอมรับอย่างกว้างขวางว่ามีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ รวมถึงงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติในการอธิบายการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ได้แก่ การใช้จ่ายของรัฐบาล การ

ลงทุน การออม จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากร และดัชนีการเปิดเสรีทางการค้าระหว่างประเทศ

ผลการวิจัย

ในบทนี้จะเป็นผลการศึกษา แบ่งเป็นสองส่วน ได้แก่ ค่าสถิติเบื้องต้นต่างๆ ของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาและการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ (Pairwise Correlation) ของตัวแปรทั้งหมด รวมถึงการทดสอบความนิ่ง (Stationary Test) ของข้อมูล ส่วนที่สองเป็นการคาดประมาณแบบจำลอง ประกอบไปด้วย การทดสอบ Hausman Test เพื่อเลือกแบบจำลองที่เหมาะสมในการคาดประมาณว่าควรใช้ Fixed Effects Model หรือ Random Effects Model รวมถึงการคาดประมาณสมการที่กำหนดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มภูมิภาคอเมริกาใต้

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษามีลักษณะเป็นข้อมูลพาแนล มิติภาคตัดขวางคือ ประเทศต่างๆ จำนวน 9 ประเทศในภูมิภาคอเมริกาใต้ ส่วนมิติด้านเวลาในแต่ละตัวแปรจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับจำนวนปีของข้อมูลที่เผยแพร่ จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า จำนวนตัวอย่างที่มากที่สุด คือ สัดส่วนการออมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ สัดส่วนการลงทุนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อหัวประชากร ซึ่งมีจำนวนที่เท่ากัน 180 ตัวอย่าง และตัวแปรจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรมีจำนวนตัวอย่างน้อยที่สุดที่ 90 ตัวอย่าง สำหรับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในแบบจำลองพบว่า ตัวแปรส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศค่อนข้างสูง สำหรับตัวแปรการออมและการลงทุนมีความสัมพันธ์กันอยู่ที่ระดับ 0.65 ซึ่งพบว่าก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity ในการศึกษาครั้งนี้ จึงตัดตัวแปรการออมออก

ตารางที่ 2 ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปร	จำนวน ตัวอย่าง	หน่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
SAVING	180	ร้อยละ	19.60	3.83	11.02	29.25
TRADE	153	ระดับ	3.87	0.42	3.06	4.69
DEBT	169	ร้อยละ	3.47	0.68	1.35	5.03
SCHOOL	90	ปี	13.79	1.40	11.40	16.40
INVEST	180	ร้อยละ	3.00	0.18	2.33	3.35
COR	177	ระดับ	40.13	16.48	16.00	75.00
GDP	180		9.30	0.45	8.14	10.13

ที่มา : จากการคำนวณ

การศึกษาความนิ่งของข้อมูล เริ่มต้นจากการนำข้อมูลอนุกรมเวลามาทดสอบด้วยวิธี Panel Unit Root Test ด้วยวิธี LLC Test โดย Levin et al. (2002) ซึ่งผลการทดสอบ LLC พบว่าในทุกชุดข้อมูลของตัวแปรนั้น ได้ปฏิเสธสมมติฐานหลัก H_0 ที่ว่าข้อมูลไม่มีความนิ่ง (non stationary) ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ ตัวแปรทุกตัวมีคุณสมบัติ Stationary ที่ระดับ Level หรือเป็น I(0)

เนื่องจากข้อมูลที่ใช้ในการคาดประมาณเป็นข้อมูลแบบพาแนล โดยข้อมูลที่ใช้มีลักษณะเป็น Unbalanced Panel Data ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว การศึกษาเริ่มต้นจึงทำการทดสอบความเหมาะสมของแบบจำลอง Fixed Effects และ Random Effects ด้วยวิธี Hausman Test

ผลการทดสอบ Hausman Test โดยการคาดประมาณแบบจำลอง Fixed Effects และ Random Effects เพื่อเปรียบเทียบกันในตารางที่ 3 ผลการทดสอบ Hausman Test ของสมการปัจจัยที่กำหนดการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) พบว่า รูปแบบของแบบจำลองที่เหมาะสมในการคาดประมาณสมการ คือ แบบจำลอง Random Effects เนื่องจากไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 ได้ และเพื่อขจัดปัญหา Heteroskedasticity ผู้วิจัยทำการคาดประมาณด้วยแบบจำลอง Random Effects โดยใช้วิธี White Cross Section

ตารางที่ 3 ผลการประมาณสมการปัจจัยที่กำหนดการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ด้วยแบบจำลอง Pooled OLS Fixed Effects Model และ Random Effects Model เพื่อทดสอบ Hausman Test

	Pooled OLS	Fixed	Random
INVEST	0.978*** (5.83)	0.383*** (3.43)	0.498*** (4.16)
DEBT	-0.261*** (-5.76)	-0.183** (-2.19)	-0.184** (-2.34)
SCHOOL	0.269*** (11.32)	0.240*** (6.55)	0.231*** (8.63)
TRADE	-0.219*** (-3.29)	0.199 (1.16)	0.077 (0.53)
COR	0.001 (-0.69)	0.014*** (3.34)	0.008** (2.25)
Constant	4.348*** (5.09)	4.077*** (4.08)	4.568*** (4.95)
Obs.	87	87	87
R ²	0.81	0.57	0.67
Hausman Test	Chi-square = Prob. = 0.00	Chi-square = Prob. = 0.00	Chi-square = Prob. = 0.00

หมายเหตุ: *** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.10

ที่มา : จากการคำนวณตัวเลขในวงเล็บแสดงค่า t-statistics สำหรับ Pooled OLS และ Fixed Effects และได้แสดงค่า z-statistics ใน Random Effects

อภิปรายผลการวิจัย

จากตาราง 3 ผลการศึกษาพบว่า GDP มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับสัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อประชากร (DEBT) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งหมายความว่า เมื่อประเทศมีสัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้น ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อจำนวนประชากรจะมีค่าน้อยลง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.184 แสดงให้เห็นว่า เมื่อกำหนดปัจจัยอื่นๆ คงที่ การเพิ่มขึ้นของสัดส่วนหนี้สาธารณะต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (DEBT) ร้อยละหนึ่ง จะทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อจำนวนประชากรลดลงร้อยละ 0.184

เมื่อพิจารณาจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากร (SCHOOL) และสัดส่วนการลงทุนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (INVEST) ได้ส่งผลทางบวกต่อ GDP โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งหมายความว่า เมื่อจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรเพิ่มขึ้น และสัดส่วนการลงทุนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในเพิ่มขึ้น ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อจำนวนประชากรจะมีค่าเพิ่มขึ้นด้วย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.231 และ 0.498 ตามลำดับ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลของตัวแปรคอร์รัปชันพบว่า ดัชนีการคอร์รัปชัน (COR) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับ GDP โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งหมายความว่า เมื่อประเทศมีดัชนีการคอร์รัปชันที่สูงขึ้น (การคอร์รัปชันลดลง) ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อจำนวนประชากรมีค่าเพิ่มขึ้น ผลการศึกษาในประเด็นนี้สอดคล้องกับ Megersa and Cassimon (2015), and Calderón and Fuentes (2013) ซึ่งพบว่า สถาบันที่มีคุณภาพ ได้แก่ การมีธรรมาภิบาลที่ดี (good governance) เชื้ออำนาจต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศผ่านการใช้จ่ายสาธารณะที่มีคุณภาพ

การศึกษาโดยแบบจำลองในบทนี้ได้ข้อสรุปที่ตรงกันว่าหนี้สาธารณะที่สูงขึ้นส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีซึ่งใช้วิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐศาสตร์ของการขาดดุลงบประมาณ ที่คาดการณ์ว่าเมื่อกำหนดให้สิ่งอื่นๆ คงที่ การขาดดุลงบประมาณจะทำให้อัตราดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลต่อเนื่องไปยังการลงทุนของภาคเอกชนที่ลดลง ซึ่งก็หมายถึงผลกระทบทางลบต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ (Hyman, 2010)

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า หนี้สาธารณะและการคอร์รัปชันมีความสัมพันธ์ในเชิงผกผันต่อการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ซึ่งบ่งชี้ว่านโยบายรัดเข็มขัดทางการคลังมักจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะในกรณีประเทศกำลังพัฒนา เช่น ประเทศในกลุ่มอเมริกาใต้ เพราะการใช้จ่ายของรัฐที่สูงไม่อาจก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้จ่าย เนื่องจากมีการรั่วไหลของงบประมาณผ่านการทุจริต ดังนั้น หนี้สาธารณะที่สูงจึงไม่ก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างที่ควรจะเป็น หรืออาจสามารถอธิบายได้ว่า การก่อหนี้สาธารณะเพื่อมาใช้จ่ายของภาครัฐอาจก่อให้เกิดผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในทางบวก หากประเทศสามารถลดการ

คอร์รัปชัน เพราะโครงการใช้จ่ายของรัฐบาลในประเทศที่มีการคอร์รัปชันต่ำจะมีประสิทธิภาพ ส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

สรุป

การศึกษาพบว่า หนี้สาธารณะและการคอร์รัปชันมีความสัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อหัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยและการเปิดประเทศมีผลเชิงบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

การวิจัยในครั้งนี้มีผลการศึกษาที่น่าสนใจว่า หนี้สาธารณะและการคอร์รัปชันมีความสัมพันธ์ในเชิงผกผันต่อการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ซึ่งบ่งชี้ว่า การใช้นโยบายรัดเข็มขัดทางการคลังมักจะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะในกรณีประเทศกำลังพัฒนา เช่น ประเทศในกลุ่มอเมริกาใต้ เพราะการใช้จ่ายของรัฐบาลที่สูงไม่อาจก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้จ่าย เนื่องจากมีการรั่วไหลของงบประมาณจำนวนมาก ดังนั้น หนี้สาธารณะที่สูงจึงไม่ก่อให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างที่ควรจะเป็น หรืออาจสามารถอธิบายได้ว่า การก่อหนี้เพื่อมาใช้จ่ายของภาครัฐอาจก่อให้เกิดผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในทางบวก หากประเทศสามารถลดการคอร์รัปชัน เพราะโครงการใช้จ่ายของรัฐบาลในประเทศที่มีการคอร์รัปชันต่ำจะมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนโดยรวม ควรมีการตื่นรู้เกี่ยวกับปัญหาการคอร์รัปชันที่เกิดขึ้นในประเทศ และพยายามผลักดันให้เกิดกระบวนการจัดทำและตรวจสอบการนำงบประมาณไปใช้ รวมถึงการตรวจสอบการประพฤติมิชอบในวงราชการอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเมื่อประเทศมีการคอร์รัปชันที่น้อยลง หนี้สาธารณะที่เกิดขึ้นจากการใช้จ่ายของรัฐบาลที่มากขึ้นก็จะเกิดประโยชน์ต่อสาธารณะมากขึ้น

นอกจากนี้ หนี้สาธารณะที่สูงในประเทศอเมริกาใต้ ส่วนใหญ่เกิดจากการขาดดุลงบประมาณ เนื่องจากมีรายจ่ายภาครัฐในส่วนรายจ่ายประจำ เช่น เงินเดือนและสวัสดิการข้าราชการ พนักงานของรัฐบาล รวมถึงค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบำนาญที่สูงมาก จึงเป็นเหตุให้หนี้สาธารณะที่ก่อขึ้นเพื่อมาใช้จ่ายในเรื่องดังกล่าวไม่ส่งผลทางบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างที่ควรจะเป็น ดังนั้น หากภาครัฐสามารถลดขนาดของรัฐบาลหรือก็คือ ลดภาระของรัฐบาลในเรื่องเงินเดือนรวมถึงสวัสดิการของข้าราชการลง อาทิ ปรับลดจำนวนพนักงานภาครัฐ การก่อหนี้สาธารณะก็สามารถนำไปใช้จ่ายในด้านการลงทุนของประเทศในด้านต่างๆ ซึ่งน่าจะส่งผลดีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับการศึกษาค้างต่อไป อาจพิจารณาแยกประเภทขององค์ประกอบหนี้สาธารณะแต่ละประเภท อาทิ หนี้ระยะสั้น หนี้ระยะยาว หนี้ภายในประเทศ หนี้ภายนอกประเทศ ว่าส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจหรือไม่ เช่นใด รวมถึงนำการใช้จ่ายประเภทรายจ่ายประจำ และรายจ่ายเพื่อการลงทุน มาวิเคราะห์เพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนว่า การใช้จ่ายภาครัฐประเภทใดส่งผลทางบวกต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

เอกสารอ้างอิง

- ชิดตะวัน ชนะกุล. (2563). *หนี้สาธารณะและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ: กรณีศึกษากลุ่มประเทศอาเซียน*. กรุงเทพฯ: คณะเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Adam, C. S., & Bevan, D. L. (2005). Fiscal deficits and growth in developing countries. *Journal of Public Economics*, 89(4), 571–597.
- Akram, N. (2013). Empirical Examination of Debt and Growth Nexus in South Asian Countries. *Asia-Pacific Development Journal*, 20(2), 29–52.
- Aschauer, D. (1989a). Is Public Expenditure Productive?. *Journal of Monetary Economics*, 23(2), 177–200.
- Aschauer, D. (1989b). Does Public Capital Crowd Out Private Capital?. *Journal of Monetary Economics*, 24(2), 171–188.
- Calderón, C., & Fuentes, J. R. (2013). *Government Debt and Economic Growth*. Retrieved January 10, 2021, from <https://publications.iadb.org/en/government-debt-and-economic-growth#:~:text=A%20simultaneous%20sharp%20reduction%20in,percentage%20points%20for%20South%20America>.
- Dogan, I., & Bilgili, F. (2014). The non-linear impact of high and growing government external debt on economic growth: A Markov Regime-switching approach. *Economic Modelling*, 39, 213–220.
- Hyman, D. (2010). *Public Finance: A Contemporary Application of Theory to Policy*. Ohio: South-Western Cengage Learning.
- International Monetary Fund. (2020). *Public Debt to Gross Domestic Product Ratio 2000–2018*. Retrieved August 16, 2020, from <https://www.imf.org/external/datamapper/datasets/GDD>.
- Levin, A. et al. (2002). Unit root tests in panel data: asymptotic and finite-sample properties. *Journal of econometrics*, 108(1), 1–24.

- Megersa, K., & Cassimon, D. (2015). Public debt, Economic growth, and Public Sector Management in Developing Countries: Is there a link?. *Public Administration and Development*, 35(5), 329–346.
- Pattillo, C., Poirson, H., Ricci, L., Kraay, A., & Rigobon, R. (2003). Through what channels does external debt affect growth?[with Comments and Discussion]. In *Brookings Trade Forum* (pp. 229–277). Washington, D.C.: Brookings Institution Press.
- Presbitero, A. F. (2012). Total Public Debt and Growth in Developing Countries. *The European Journal of Development Research*, 24(4), 606–626.
- Schclarek, A., & Ramon-Ballester, F. (2005). *External Debt and Economic Growth in Latin America*. Retrieved January 10, 2021, from <https://cbaeconomia.com/Debt-latin.pdf>.
- World Bank. (2020). *GDP growth (annual%)*. Retrieved August 16, 2020, from <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.KD.ZG>.